

Clare Swatman

Voor je weggaat

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

29 juni 2013

Het is heet, de felle zon vormt een grimmig contrast met de sombere stemming. Zoe ziet bleek, op haar gezicht tekent zich geen enkele emotie af wanneer ze uit de zwarte auto stapt en onvast naar het lage bakstenen gebouw loopt. Sandra, haar moeder, haast zich om haar dochter te ondersteunen.

Rechts van de dubbele deuren staat een groepje mensen. Doordat de zon bijna op zijn hoogste punt staat, reikt hun schaduw niet ver. In het schelle licht zijn ze slechts donkere silhouetten. Zoe kan geen gezichten onderscheiden. De grijsblauwe wolkjes die uit het groepje opstijgen, verraden dat sommigen staan te roken. Iedereen kijkt naar Zoe wanneer ze dichterbij komt. Een enkeling schenkt haar een sombere, ingehouden glimlach, maar ze merkt het niet.

Eenmaal binnen bewegen moeder en dochter zich houderig naar de voorste rij. Susan, Zoe's schoonmoeder, is er al. Onder haar zorgvuldig aangebrachte make-up zijn haar ogen rood en gezwollen. Ze weet een matte glimlach te produceren terwijl Zoe en haar moeder naast haar gaan zitten. Intuïtief pakt Zoe haar hand en klemt die stijf in de hare.

Achter hen klinkt het geschuifel, gesnotter en gemompel van de andere begrafenisgasten die hun plaats innemen, maar hun aandacht is volledig naar voren gericht, naar de

kist met het lichaam van Ed, die geen enkele twijfel laat bestaan over de reden van deze samenkomst. Starend naar de sobere houten kist kan Zoe nauwelijks geloven dat haar Ed daarin ligt, haar sterke, dynamische man, die nog maar enkele dagen geleden bruiste van leven. Het is zo onwezenlijk.

En zo oneerlijk.

Op de dag dat hij stierf, was het ook heet geweest. Zoe had zoals altijd als een wervelwind door hun appartement gejaagd om haar spullen te pakken: laptop, agenda, appel, telefoon, een blikje cola light, boek, iPad. Ze had het allemaal in vliegende haast in haar tas gestopt.

‘Nog even en je hebt een rolkoffertje nodig,’ mompelde Ed met zijn mond vol schuim. Een klodder tandpasta gleed langs zijn kin en viel op de houten vloer.

Zoe rolde met haar ogen, op slag driftig.

‘Jezus, Ed!’ Ze wist dat ze overspannen reageerde, dat hij het zei in een poging tot luchtigheid, maar het was sterker dan zij. Ze liep nijdig naar de badkamer, rukte een sliert wc-papier van de rol en bukte zich om de gemorste tandpasta op te vegen. Terwijl ze dat deed, bleef ze haken achter een plank, met als gevolg een gescheurde nagel.

‘Shit,’ vloekte ze gesmoord, haar woede steeg als gal in haar keel omhoog. Ze kwam overeind en liep terug naar de badkamer. Daar rukte ze het kastje onder de wastafel open, op zoek naar het nagelschaartje. Ze was laat. Ed werkte haar op de zenuwen. Ze moest hier weg, de deur uit! Zodra ze het schaartje had gevonden, knipte ze de gescheurde nagel af, legde het schaartje gehaast terug en smeed de deur van het kastje dicht.

Toen ze nog altijd driftig de badkamer uit marcheerde, zag ze Ed in de woonkamer verdwijnen. Hij ontliiep haar, en ze kon het hem niet kwalijk nemen. Ze was de laatste

tijd altijd boos, in de greep van een onverklaarbare woede die vlak onder het oppervlak borrelde en elk moment tot ontlading kon komen. Maar het feit dat ze zich daarvan bewust was, betekende nog niet dat ze zich wist te beheersen. Het kwam door haar hormoonspiegel. Altijd weer die vervloekte hormonen!

Ze rukte de deur van haar kleerkast open om haar sandalen te pakken. Terwijl ze haar hoofd in de kast stak, hoorde ze vaag dat Ed iets zei.

‘Wat?’ riep ze nijdig, met haar hoofd schuin om hem beter te kunnen verstaan.

Hij verscheen in de deuropening, bezig het riempje van zijn fietshelm vast te maken. ‘Ik ga naar mijn werk. Tot vanavond.’

‘Dag.’ Het klonk bruusk, kortaf. Ze was niet in de stemming voor een praatje, en dat wist hij. Dus hij draaide zich om en liep weg. Even later hoorde ze de voordeur dichtslaan, gevolgd door geluiden die verrieden dat hij zijn fiets van het slot deed en wegreed. Een gevoel van spijt overviel haar, maar ze negeerde het en keerde zich weer naar haar kleerkast.

Het was de laatste keer dat ze hem in leven had gezien.

Pas uren later kreeg ze het nieuws te horen. Ze had de hele ochtend in vergadering gezeten, en toen ze naar buiten kwam, stond Olive, haar leidinggevende, bij haar bureau te wachten. Haar gezicht zag asgrauw.

‘Olive? Wat is er?’

Ze werd ongerust toen Olive niet meteen reageerde. Had ze iets fout gedaan? Waren er problemen?

‘Kom even mee,’ zei Olive. Haar stem klonk niet boos of hard, eerder geduldig en sussend, waardoor Zoe nog meer in de war raakte. Ze liepen terug naar de vergaderruimte

waaruit Zoe net naar buiten was gekomen. Olive trok de deur achter hen dicht.

‘Ga zitten.’ Ze gebaarde naar een stoel en gaf zelf het goede voorbeeld.

Zoe deed wat ze zei en ging nerveus op het randje van de stoel naast die van Olive zitten. Haar handen beefden.

‘Zoe, ik weet niet hoe ik het moet zeggen,’ begon Olive haperend, ‘maar Ed heeft een ongeluk gehad. Hij is geschept door een bus.’

Ze zweeg. Zoe hield haar adem in. Aan de ene kant wilde ze dat Olive verderging, dat ze een eind maakte aan de onzekerheid; aan de andere kant wilde ze niet horen wat er kwam.

Een zachte klop op de deur verbrak de martelende stilte. Zoe schrok zo dat ze bijna van haar stoel viel. Olive vloog overeind om open te doen. Toen Zoe zich omdraaide, stortte haar wereld in.

Er stonden twee politieagenten voor de deur. Ze vroegen naar haar.

Zoe kon geen woord uitbrengen. Er ontsnapte slechts een gesmoorde snik uit haar keel. Ze probeerde op te staan, maar haar benen weigerden dienst. Haar handen begonnen nog heviger te trillen, en terwijl de vrouwelijke agent de kamer binnenkwam, keek Zoe smekend naar Olive, alsof ze hoopte dat die zou zeggen dat er een afschuwelijke vergissing was gemaakt. Maar Olive ontweek haar blik.

Zoe sloeg haar ogen neer en staarde naar de schoenen van de agent. Ze waren zo glimmend gepoetst dat de neuzen het felle licht van de tl-buizen aan het plafond weerkaatsten. Zoe stelde zich voor hoe de agent zich die ochtend gereed had gemaakt voor haar werk, hoe ze tijdens het schoenen poetsen had nagedacht over de dag die voor haar lag. Had ze toen rekening gehouden met de mogelijk-

heid dat ze iemand zou moeten vertellen dat haar man was overleden?

Nog altijd zonder iets te zeggen bleef Zoe naar de grond staren.

‘Zoe?’ klonk een stem.

Ze keek op. Drie paar ogen waren op haar gericht, in afwachting van wat ze ging zeggen.

‘Ik... ik...’ Het lukte niet. ‘Waar is hij?’ wist ze ten slotte gesmoord uit te brengen.

Zichtbaar opgelucht dat hij eindelijk iets kon bijdragen, deed de mannelijke agent een stap naar voren. ‘Ze hebben hem naar het Royal Free gebracht. Het spijt me heel erg, maar... ze konden niets meer voor hem doen in het ziekenhuis.’ Hij zweeg even. ‘Als u dat wilt, kunnen we u erheen brengen.’

Zoe knikte, als verdoofd, en stond op. Olive schoot haastig toe, verlangend iets voor haar te kunnen doen.

‘Kom, dan pakken we je spulletjes, lieverd.’ Ze pakte Zoe bij de arm en loodste haar naar de deur.

Bij haar werkplek gekomen bukte Zoe zich om haar tas van de grond te pakken, ze nam haar vest van de leuning van haar stoel en liet haar blik over het bureau gaan om te controleren of ze niets vergat.

Daarop volgde ze de agenten naar buiten, waar Olive haar in de wachtende politieauto hielp. Het was ongewoon stil op straat. Ze besepte vaag dat ze iemand moest waarschuwen, dus zodra de politieauto zich in beweging zette, pakte ze haar telefoon. De eerste die ze belde was Jane, haar beste vriendin, die al na één keer overgaan opnam.

‘Hé, hoi!’ Ze klonk luchtig, opgewekt. Het effect was zo bizar, zo ongerijmd, dat Zoe geschokt haar adem inhield.

‘Zoe, wat is er?’

‘Ed...’ Haar stem brak, maar met de moed der wanhoop

zette ze door. ‘Hij heeft... Hij heeft een ongeluk gehad en...’ Verder kwam ze niet. Ze kreeg de woorden simpelweg niet over haar lippen. Maar meer hoefde ze niet te zeggen.

‘Fuck! Waar ben je?’

‘Op weg naar het Royal Free.’ Zoe kwam niet verder dan een gefluister.

‘Ik ben al onderweg.’

Toen Zoe de verbinding verbrak, stopte de politieauto al voor het ziekenhuis. Er was geen tijd om verder nog iemand te bellen. De zon stond net achter de kolos van bruine baksteen, waardoor het gebouw een bijna griezelige aanblik bood tegen de stralende hemel. Zoe stapte uit. Haar knieën knikten, ze struikelde, en de vrouwelijke politieagent – Zoe wenste dat ze zich haar naam kon herinneren – legde een hand onder haar elleboog. Samen liepen ze naar de ingang, en toen de deuren achter haar dichtvielen, had Zoe het gevoel dat ze de hel betrad, en dat die dreigde haar te verzwelgen.

Ze werd naar een rijtje stoelen geleid, in een kleine kamer ergens in de diepste diepten van het ziekenhuis. Terwijl ze wachtte, staaarde ze wezenloos naar de posters aan de muur, met informatie over counseling bij depressiviteit en rouwverwerking. Ze las wat er stond, maar het drong nauwelijks tot haar door, want ze probeerde uit alle macht aan niets te denken. Ten slotte hoorde ze een bekende stem, en ze keek op. Het was Jane, die haastig de wachtruimte binnenkwam. Toen pas, toen ze haar vriendin om de hals viel, begon Zoe te huilen. Ze snikte alsof haar hart zou breken, met heftige, lange uithalen die haar schouders deden schokken.

‘Hij... hij is dood,’ bracht ze snotterend uit.

‘O, Zoe, Zoe, Zoe.’ Jane hield haar liefste vriendin dicht tegen zich aan en wreef troostend over haar rug. Zo bleven ze staan tot het snikken eindelijk minder werd. Toen gingen ze zitten, hand in hand.

‘Ik ben vanmorgen zo afschuwelijk tegen hem geweest,’ wist Zoe uit te brengen toen ze haar ademhaling weer enigszins onder controle had. ‘Hij durfde me amper aan te kijken, Jane. Hij haatte me.’

‘Natuurlijk niet! Ed hield van je. Hij aanbad je en hij wist dat jij ook van hem hield, lieverd.’

‘Maar ik was zo boos op hem, terwijl hij helemaal niks had misdaan. Ik heb hem niet eens gedag gezegd, en nu is het te laat. Nu kan ik hem nooit meer zeggen hoeveel ik van hem hou. Wat moet ik doen?’

Voordat Jane iets kon zeggen, kwam de dokter hen halen en werden ze naar de kamer gebracht waar Ed lag, om het lichaam te identificeren. Verdwaasd hoorde Zoe de dokter uitleggen dat Ed was geschept door een bus, dat hij geen schijn van kans had gehad, dat hij bij aankomst in het ziekenhuis al dood was geweest. Vaag was ze zich bewust van de woorden ‘ernstige hersenbeschadiging’ en ‘we konden niets meer voor hem doen’, maar ze vond het onverdraaglijk zich voor te stellen dat Ed had geleden, dat hij pijn had gehad. Waarom, was het enige wat ze kon denken. Waarom had ze hem die ochtend de deur uit laten gaan zonder te zeggen dat ze van hem hield? Als ze hem een knuffel had gegeven, zou hij net iets later van huis zijn gegaan en dan had hij nu nog geleefd. Dan hadden ze hun problemen kunnen uitpraten. Ze wist zeker dat hun dat zou zijn gelukt. Waarom had ze hem die ochtend niet met de auto naar zijn werk gebracht in plaats van hem te laten fietsen? Ze vond het afschuwelijk dat hij op de fiets ging, doodsbang als ze was dat hij een ongeluk zou krijgen.

En nu was het te laat. Ed was dood.

O god, Ed was dood!

Verdoofd liet ze zich naar de brancard leiden. Ondanks zijn verwondingen – ze hadden hem zo netjes mogelijk ge-

maakt, maar er zat nog wat bloed op zijn gezicht en op zijn borst – was het duidelijk haar Ed die daar lag. Ze voelde een overweldigend verlangen hem aan te raken, hem in haar armen te nemen en te zeggen dat het allemaal goed zou komen. Maar dat kon niet. Dus in plaats daarvan knikte ze en zei: ‘Ja, hij is het.’ Daarna wendde ze zich af en liep weg, ondersteund door Jane, die een arm om haar schouders had geslagen.

De uren daarna waren onwezenlijk, als een droom. Mensen brachten haar thee, omhelsden haar, spraken troostend op haar in, met op de achtergrond het gerammel en het zachte geluid van banden van de ziekenhuiskarretjes die langs de familiekamer werden geduwd. Na een tijdje was ook Susan gearriveerd, Eds moeder. Zoe en zij hadden elkaar omhelsd, verenigd in een verdriet dat dreigde hen te vermorzelen.

En nu zijn ze opnieuw verenigd. Het is amper tien dagen later, en de pijn en het verdriet zijn nog altijd zo verschrikkelijk dat Zoe niet begrijpt dat ze er niet aan is bezwaken.

Een snik welt op in haar keel, en ze slaat een hand voor haar mond in een vergeefse poging zich te beheersen. Haar moeder drukt bemoedigend, troostend haar andere hand.

Dan begint de plechtigheid.

Zoe luistert met droge ogen naar de uitvaartleider, die met zachte stem welwillende woorden spreekt over Ed.

Wanneer hij is uitgesproken, is het haar beurt. Ze weet niet of ze het kan opbrengen, maar ze heeft het Susan beloofd, en wanneer ze het podium beklimt, met haar verkreukelde papiertje in de hand geklemd, wanneer ze haar blik over de zee van gezichten laat gaan, over de mensen die van Ed hebben gehouden en die van haar houden, weet ze dat ze iets moet zeggen. Ze gaat achter de microfoon staan.

‘Ik had wat dingetjes opgeschreven, maar ik weet in eens niet of het wel de juiste woorden zijn.’ Haar stem dreigt het te begeven, en haar moeder maakt aanstalten op te staan en naar haar toe te komen, maar Zoe schudt onopvallend haar hoofd. Dan haalt ze diep adem, en ze slaakt een beverige zucht. ‘Veertien jaar lang is Ed mijn wereld geweest. Hij was alles voor me, en het vooruitzicht dat ik zonder hem verder moet, voelt als een tocht door een onafzienbare woestijn zonder een druppel water. Hij is pas een paar dagen dood, maar mijn leven voelt nu al incompleet. Ze zeggen dat de tijd alle wonden heelt, maar ik weet niet of ik dat wil. Ik wil niet dat de herinnering aan hem, aan wat we samen hadden, ooit verbleekt. Ik wil die herinnering voor altijd bij me houden, om me eraan vast te klampen, om er steun aan te ontleen in de donkere tijd die voor me ligt.’

Ze zwijgt en kijkt neer op haar handen, die ze krampachtig om de kathedr heeft geklemd.

‘Ik zal altijd spijt hebben van dingen die ik heb gezegd, en van dingen die ik níet heb gezegd. Ik zal altijd blijven wensen dat ik dingen anders had gedaan, niet alleen op de dag dat Ed stierf, maar ook in de maanden en jaren daarvoor. Maar het is gebeurd, er is niets meer aan te doen, dus ik zal proberen om me alleen de goede tijden te herinneren, de momenten waarop we gelukkig waren, en om de slechte tijden te vergeten...’

Ze zwijgt opnieuw, haar blik kruist die van Jane. Haar vriendin ziet bleek, haar gezicht is getekend door verdriet, ze lijkt een grauwe kopie van zichzelf.

‘Ik hoop dat jullie hetzelfde zullen doen. Dat jullie in liefde aan Ed zullen blijven denken. Ik ben blij dat jullie hier zijn. Want ik weet niet of ik het zonder jullie zou redden. Dank jullie wel...’ Dan breekt haar stem definitief, de tranen

stromen over haar wangen, en ze haast zich terug naar haar stoel, naar de armen van haar moeder.

De uitvaartleider neemt opnieuw het woord, maar Zoe hoort amper wat hij zegt. Even later is de plechtigheid afgelopen, en terwijl het gordijn zich sluit rond de kist, klinkt 'Under My Thumb' van The Rolling Stones. 'Nee!' Zoe schreeuwt het uit. Ze wendt haar hoofd af, slaat haar handen voor haar gezicht en laat haar tranen de vrije loop. Wanneer ze weer opkijkt, is Ed verdwenen.

16 augustus 2013

Ze staat voor het raam, wrijft over haar hoofd en kijkt naar de regendruppels die als kleine riviertjes over het smoezelige glas stromen en haar lijken mee te sleuren, steeds verder naar beneden. Het getik van de regen klinkt als een ver tromgeroffel, synchroon met het hameren van haar hart. Haar tranen vermengen zich met de regendruppels, het onderscheid vervaagt.

Achter het raam kan ze vaag de tuin zien. Ed is amper twee maanden dood, maar ze heeft de boel nu al laten verwilderen. De rozen buigen door onder hun eigen gewicht. Distels en ander onkruid hebben alles overwoekerd. Het terras is glibberig door de wildgroei aan mossen. Zoe sluit haar ogen. In gedachten ziet ze Ed, zorgvuldig in de weer met snoeien, poten, wieden. De kleine tuin was zijn lust en zijn leven; het was een van de redenen waarom ze dit appartement destijds hadden gekocht. Ze zou er netjes voor moeten zorgen, maar ze heeft er nog geen voet in gezet. Alleen al de gedachte daar alleen te zijn, zonder Ed, dreigt haar te vermorzelen.

Ze stopt haar hand diep in de zak van haar vest, voelt het strookje met tabletten en kijkt op haar horloge. Het is pas twee uur geleden dat ze de vorige heeft genomen. Ze wordt een beetje wiebelig van de pillen, maar ze kan niet zonder.

De pillen bevatten een antidepressivum, want ze is depressief. Zonder er nog verder over na te denken stopt ze haastig een pil in haar mond.

Ze keert het raam de rug toe, loopt naar de keuken en doet de achterdeur van het slot. De sleutel klemt, maar na enig wrikken en duwen lukt het hem om te draaien. Ze trekt de deur naar zich toe en stapt naar buiten. Het regent zo hard dat haar haren bijna onmiddellijk aan haar gezicht plakken, maar ze merkt het nauwelijks. Het grind knerpt onder haar voeten. Bij het terras gekomen bukt ze zich om een distel uit de grond te trekken. De stekels die in haar huid prikken, voelt ze niet. Boos smijt ze de distel op de grond, dan draait ze zich om en pakt een volgende. Ook die gooit ze van zich af. Woede neemt bezit van haar, en ze begint in het wilde weg onkruid te wieden. Planten vliegen door de lucht, blaadjes worden van bloemen gerukt. Ze reageert haar woede af op de plek die Ed zo dierbaar was. Het helpt niet, het biedt geen troost, maar ze kan er ook niet mee ophouden.

De regen slaat nog altijd op haar neer, haar kleren kleven aan haar huid. Toch heeft ze het niet koud. Ze voelt niets. Pas wanneer ze elke stengel, elke zaailing uit de grond heeft getrokken, draait ze zich om en stapt over de doorweekte berg onkruid en blad. Het water druipt over haar wenkbrauwen, haar lippen, haar wangen. Ze stapt op het terras, maar haar voet glijdt weg op het glibberige, natte hout. Ze verliest haar evenwicht, haar lichaam helt als in slow motion achterover. Maaiend met haar armen probeert ze zich ergens aan vast te grijpen. Maar ze tast in het niets. Haar maag komt in opstand terwijl ze voelt dat ze onderuitgaat. Ze schreeuwt. Tenminste, dat denkt ze. Haar hoofd raakt een stenen bloembak, stuitert omhoog en slaat met een misse-lijkmakende dreun tegen de grond. De pijn is gruwelijk, dan wordt alles zwart om haar heen en verliest ze het bewustzijn.

1

18 september 1993

Zodra ik wakker word weet ik, zelfs met mijn ogen nog stijf dicht, dat er iets is veranderd. Er komt een krankzinnige gedachte bij me op: misschien heb ik het allemaal maar gedroomd; misschien had ik een nachtmerrie en is Ed helemaal niet dood. Maar dan herinner ik me alles weer, mijn maag komt in opstand, mijn hele lichaam verkrampt, en ik heb het gevoel dat de broze draad waarmee ik met de aarde, met het leven verbonden ben, op breken staat.

Wat is er aan de hand? Wat is er veranderd?

Nog altijd met mijn ogen dicht weet ik dat de kamer baadt in het licht. Dat is op zich al merkwaardig, want ik slaap bij voorkeur in een donkere kamer. Ben ik gisteravond vergeten de blinden te sluiten? Dat zou kunnen. Maar het voelt alsof er meer aan de hand is.

Dan schiet me iets te binnen. Het is vaag, onduidelijk, een weinig concrete herinnering die me telkens weer dreigt te ontglippen. Ik was in de tuin. Het regende, en ik trok in het wilde weg onkruid uit de grond. Veel meer kan ik me niet herinneren. Er zit een leemte in mijn geheugen, met af en toe een flits van helderheid: een val, pijn in mijn hoofd, rozen, het gezicht van Jane, het felle licht van tl-buizen en daarna... niets.

Ben ik in het ziekenhuis? Is dat het? Ik ben gevallen, op

mijn hoofd terechtgekomen, en nu lig ik hier, in bed, in het ziekenhuis.

Het klinkt aannemelijk, toch geloof ik niet dat vandaag daarom zo anders voelt.

Ik houd mijn ogen nog even dicht, aandachtig luisterend naar de geluiden om me heen. Ergens tikt een radiator, alsof de verwarming zojuist is aan gesprongen. Verder hoor ik vaag het gebrom van een radio, gerinkel en gekletter alsof er iemand in een keuken bezig is, het gezoem van een elektrische boiler, gefluit... Het klinkt vertrouwd, maar toch ook weer niet helemaal, en het zijn in elk geval geen ziekenhuisgeluiden.

Wanneer ik ten slotte met enige moeite mijn ogen open doe, begin ik contouren te zien, eerst vaag, maar geleidelijk aan steeds duidelijker. Een wit plafond, bedekt met dezelfde wervelingen en halve cirkels als het plafond in mijn vroegere meisjeskamer. Grappig, ik heb dat patroon in geen jaren gezien. Zelfs de kleine roze vlek, afkomstig van een lippenstift die ik in woede naar mijn zusje gooide, ontbreekt niet. Verward schud ik mijn hoofd. De grijze lampenkap in het midden van het plafond is ook vertrouwd en lijkt aan me te trekken, als een kind dat aan de jas van zijn moeder trekt. In dit geval gaat het om een herinnering, op zoek naar context.

Ik kijk naar rechts. Daar staat een grenen ladekast, geplakt met stickers, en met daarbovenop een spiegel met lampjes eromheen. Ik zie geen make-up of toiletspullen, maar het beeld is zo vertrouwd dat de adem stekt in mijn keel. Met een ruk schiet ik overeind. Mijn hart bonst, even krijg ik geen lucht.

Ik durf nauwelijks verder om me heen te kijken, maar het zal toch moeten. Wanneer ik mijn hoofd naar opzij draai, zie ik mijn oude grenen kleerkast. Een van de deu-

ren staat open, aan de lege roe hangt een stel kleeerhangers. Voor de kast ontdek ik een zwarte koffer en een kartonnen doos met daarop SPULLEN VAN ZOE! in zwarte viltstift, met een smiley die zijn tong uitsteekt. Boven op de stapel een doos van Threshers, de slijterijketen, dichtgeplakt met witte tape. VOORZICHTIG! BREEKBAAR! staat er in rode letters op de tape. Ik hoef de doos niet open te maken om te weten wat erin zit: mijn dierbare verzameling cd's, die ik de vorige avond zorgvuldig heb uitgezocht.

Ik laat mijn blik door de kamer gaan: een lege haak aan de deur, waar mijn badjas altijd hangt; op de grond mijn oude cd-speler, verpakt in noppenfolie; een zo goed als leeg bureau met slechts een eenzame mok waaruit wat botte potloden en een viltstift steken. Dit is mijn vroegere meisjeskamer, zoals hij eruitzag op de dag dat ik het huis uit ging, de dag dat ik aan mijn studie begon.

Mijn hart bonst nog altijd wild, en ik haal een paar keer diep adem. Er is niets aan de hand, houd ik mezelf voor. Dit is gewoon een droom. Een raar soort zinsbegoocheling. Ik moet gewoon weer gaan slapen en als ik dan straks wakker word, is alles weer normaal. Wat normaal ook mag zijn.

Ik ga liggen en doe mijn ogen dicht, maar lang houd ik dat niet vol, want ik kan de verleiding niet weerstaan en gluur opnieuw tussen mijn wimpers door. Alles om me heen ziet er nog hetzelfde uit.

Wat is er in godsnaam aan de hand?

Ik gooi de dekens van me af, zwaai mijn benen over de rand van het bed en loop naar de ladekast. In de spiegel die erop staat zie ik eerst alleen een pyjama – een shirt met een korte broek – van twintig jaar geleden. Ik weet niet of ik er klaar voor ben, maar toch ga ik aarzelend op het krukje zitten en kijk in de spiegel.

Geschokt houd ik mijn adem in. Het is mijn eigen gezicht

dat me aankijkt. Maar niet mijn huidige gezicht, met donkere kringen onder de ogen, dunne lijntjes bij de hoeken en een diepe rimpel tussen de wenkbrauwen. In de spiegel ben ik geen achtendertig, maar achttien. Ik heb blozende wangen, zonder zelfs maar het kleinste rimpeltje. Mijn mascara en mijn eyeliner zijn uitgelopen, waardoor ik op Alice Cooper lijk. Mijn haar is roodachtig paars geverfd en staat als een stralenkrans alle kanten uit. Met bevende handen probeer ik het glad te strijken, dan kijk ik opnieuw in de spiegel en vertrek mijn gezicht. Mijn voorhoofd rimpelt niet zoals ik dat inmiddels gewend ben, maar blijft glad en merkwaardig veerkrachtig.

Ik schiet in de lach. En schrik er zelf van, want het is een geluid dat ik al een tijd niet heb gehoord. Maar in de huidige, volstrekt belachelijke situatie lijkt het gepast.

Hoe kan dit? Wat is er aan de hand?

Ik overweeg weer in bed te kruipen, de dekens over mijn hoofd te trekken en te doen alsof het allemaal niet waar is. Maar daar ben ik te nieuwsgierig voor. Ondanks mijn verwarring, ondanks de panische angst die ik voel, ben ik ook nieuwsgierig hoe dit verdergaat. Want dit is geen droom. Hoe ik dat weet, zou ik niet kunnen zeggen. Ik weet het gewoon. Het voelt als werkelijkheid; het voelt alsof ik echt weer in mijn oude kamer ben, hoe krankzinnig dat ook mag klinken.

Maar ik heb geen idee hoe het nu verder moet. Wat doe je als je wakker wordt in je vroegere leven? Bestaat daar een handleiding voor, een lijstje met regels waaraan je je dient te houden? En hoe lang gaat het duren? Wanneer begint mijn echte leven weer? Over een dag? Een week? Een maand? De vraag doet me huiveren.

Ik sta op. Aan het voeteneind van het bed ligt een stapeltje kleren. Ze zijn gekreukt doordat ik er in mijn slaap

tegenaan heb geschopt. Ik herinner me nog als de dag van gisteren dat ik eindeloos heb staan twijfelen over wat ik die dag, mijn eerste dag op de universiteit, zou aantrekken. Ik ging verhuizen naar Newcastle. Spannend, vond ik het. Opwindend. Ook eng, maar vooral opwindend.

‘Ik kan niet wachten om uit Doncaster weg te gaan!’ had ik tegen Amy, mijn beste vriendin, gezegd. Maar dat was grootspraak. In werkelijkheid had ik het thuis prima naar mijn zin, met mijn ouders en met Becky, mijn kleine zusje. Ik mopperde natuurlijk weleens. Maar ik wist dat er van me werd gehouden en ik had een heerlijke, beschermde jeugd gehad. Verhuizen naar Newcastle, waar ik niemand kende, zou een enorme overgang betekenen.

Inmiddels kan ik nauwelijks meer geloven dat ik ooit zo angstig, zo jong, zo wereldvreemd ben geweest.

Ik stap uit mijn korte pyjamabroek en trek de kleren aan die op het voeteneind liggen: een zwart-wit gestreepte maillot, een strak zwart jurkje en daaroverheen een slordig, oversized vest. Ik inspecteer mijn uitmonstering. Gek genoeg voelt het best goed zoals ik eruitzie.

Mijn blik gaat naar het nachtkastje, op zoek naar mijn mobiele telefoon. Dan klak ik meewarig met mijn tong. Doe ik dat in mijn slaap? Ik grijns wanneer ik me voorstel hoe grappig dat eruit moet zien. In 1993, toen ik het huis uit ging, hadden alleen zakenmensen een mobiele telefoon: zo’n enorme baksteen waar ze mee belden. De wekkerradio geeft antwoord op de vraag hoe laat het is: tien over acht.

Ik ga naar beneden, benieuwd wat ik daar aantref.

Volgens mijn moeder had ze drie dagen aan één stuk gehuild toen ik het huis uit ging. Destijds had ik haar niet geloofd. Mijn moeder huilt zelden. Ze heeft het veel te druk met zorgen voor anderen. Daardoor schieten haar eigen

emoties erbij in. Dus het leek me onwaarschijnlijk dat ze drie dagen had gehuild.

Maar wanneer ik beneden kom en om het hoekje van de keukendeur kijk, betrap ik haar op een moment waarop ze zich onbespied waant. Wat is ze jong! Haar haar is nog niet grijs, maar donkerbruin. En ze is ook slanker dan nu. In plaats van de truien van Marks & Spencer waar ze tegenwoordig eeuwig in rondloopt, draagt ze een blouse. En wat is ze knap! Ik was vergeten dat ze er ooit zo uitzag. Op de achtergrond klinkt een stem uit de radio, en terwijl mijn moeder met één hand de vaatwasser leegruimt, bet ze met een papieren zakdoekje haar ogen. Mijn hart stroomt over van liefde.

Dan komt Becky de trap afstormen. De betovering is verbroken.

‘Wat sta je daar te doen?’ vraagt ze.

Met stomheid geslagen kijk ik haar aan. Tegenwoordig ben ik telkens weer verrast te zien dat ze een volwassen vrouw is geworden. Ik ben vier jaar ouder, dus voor mij blijft ze altijd mijn kleine zusje. En dat is het zusje dat nu de trap af komt.

Wat me ook verbijstert, is dat ze me kan zien. Dus blijkbaar is dit – mijn ‘droom’ – toch iets wat echt gebeurt.

Zonder mijn antwoord af te wachten werkt Becky zich langs me heen de keuken in. ‘Ma-ham, waar zijn mijn hockeyspullen?’ vraagt ze op een zeurtoon.

Mijn moeder richt zich op. ‘Daar, lieverd.’ Ze wijst naar een stapeltje keurig gestreken was op het werkblad. Ach, die lieve mam, denk ik. Ze heeft het geduld van een heilige.

Dan krijgt ze mij in de gaten, en ze glimlacht zwakjes.

‘Dag, lieverd. Ben je er helemaal klaar voor?’

Dus mijn moeder kan me ook zien. Ik haal diep adem en schenk haar een aarzelende glimlach. Vroeger zou ik iets

onhebbelijks hebben gezegd. Ja, ik kan niet wachten tot ik eindelijk weg mag, of woorden van gelijke strekking. Maar nu ik heb gezien hoe moeilijk ze het heeft met mijn vertrek, kan ik het niet over mijn hart verkrijgen. ‘Ja, alles is ingepakt.’ Ik loop naar haar toe en sla mijn armen om haar heen. Ze lijkt verrast, het duurt even voordat ze reageert. Haar ogen zijn gezwollen van het huilen. Bij de geur van haar lelietjes-van-dalenzeep voel ik een steek van heimwee naar die tijd waarin het leven nog zo simpel was. Een tijd waarin ik nog niets anders aan mijn hoofd had dan gaan studeren, nieuwe vrienden maken. En kiezen waarmee ik wilde ontbijten.

Was het leven nu ook nog maar zo simpel.

Ik doe een stap naar achteren. Mijn moeder fronst vluchtig haar wenkbrauwen, waarschijnlijk omdat ze zich afvraagt waar ze die knuffel aan te danken heeft. Destijds, als tiener, deed ik dat soort dingen niet. Toen had ik het veel te druk met mezelf om oog te hebben voor het verdriet van mijn moeder. Sterker nog, waarschijnlijk negeerde ik haar en maakte ik rommel in haar keurig opgeruimde keuken in plaats van haar te knuffelen omdat ze het moeilijk had.

Het zal niet meevallen om me opnieuw te gedragen als de tiener die ik was. Zo ben ik niet meer, maar ik zal het toch moeten proberen.

Ik loop naar het fornuis en vul de ketel met water.

‘Thee?’ vraag ik aan niemand in het bijzonder.

‘Ja, graag, lieverd.’

‘Ja,’ broemt Becky. Ze heeft een doos Cheerios uit de kast gepakt en staat zich vol te proppen alsof ze al weken niet heeft gegeten.

Ik zet de waterkoker aan, ga aan tafel zitten en wacht tot ik de thee kan opschenken.

‘Waar is papa?’ Naar hem ben ik ook razend benieuwd.

‘Die is even een krant halen.’ Becky maakt aanhalingstekens in de lucht. Het is geen geheim dat ‘een krant halen’ betekent dat hij stiekem gaat roken. Wanneer hij terugkomt, stinkt hij naar sigaretten en heeft hij een verraderlijke bult in de borstzak van zijn overhemd. Maar we doen allemaal alsof we niks doorhebben, ook al heb ik nooit begrepen waarom. Ik rol met mijn ogen en kijk naar mijn moeder, die onvermoeibaar bezig blijft. Ze trekt laden open, veegt denkbeeldige vlekken van het werkblad en bukt zich om de Cheerios op te rapen die Becky heeft laten vallen.

‘Ruim toch niet altijd alles op achter haar kont. Laat haar dat lekker zelf doen.’ Ik knik naar het spoor van Cheerios.

‘Bemoei je er niet mee!’ Becky kijkt me woedend aan.

‘O, dat geeft niet, lieverd. Ik doe het graag. Ik moet de vloer toch dweilen.’

‘Maar...’ Ik zwijg abrupt. Hoe onverdraaglijk ik het ook vind dat mijn moeder als personeel wordt behandeld, ik besef dat ik me daar zelf ook schuldig aan heb gemaakt. Dus ik zeg maar niets meer en schenk thee in, giet er melk bij, geef mijn moeder een zoetje en Becky een klontje suiker.

‘Moet je niet wat eten, lieverd?’

Mijn hoofd bonkt pijnlijk, ik wrijf zachtjes over mijn slapen.

‘Nee, dank je. Ik neem mijn thee mee naar boven. Er zijn nog een paar dingen die ik moet doen.’

‘Goed. Dan zien we je straks. Maar maak het niet te lang. Je vader wil op tijd vertrekken.’

Ik knik en loop de trap op. Boven zet ik mijn thee op de grond naast mijn bed. Dan ga ik weer liggen, om na te denken.

Ik heb geen idee of ik deze hele dag opnieuw ga beleven, maar het is vreemd om het verloop ervan nu al te kennen.

Over een paar uur, als mijn spullen in de auto zitten, worden we uitgezwaaid door Becky, die thuisblijft vanwege haar hockeytraining en met haar vriendinnen de stad in gaat om te lunchen. We rijden naar Newcastle, waar de angst me om het hart slaat wanneer we door de onbekende straten rijden. Aangekomen op onze bestemming laden we de spullen uit, en even later gaan mijn ouders weer naar huis. Ik ben alleen met mijn nieuwe huisgenoten, voor het eerst van mijn leven op mezelf aangewezen.

En dan dringt het ineens tot me door. Het besef is zo schokkend dat de adem stukt in mijn keel. Ik begrijp niet dat ik het nu pas in de gaten heb.

Dit is de dag – althans, dit was ooit de dag – waarop ik Ed leer kennen. Mijn Ed, om wie ik al bijna twee maanden rouw. Mijn Ed, door wiens dood ik me een gebroken mens voel – alleen, verloren, verlaten, maar ook kwaad om de onrechtvaardigheid van wat er is gebeurd.

Ik rol op mijn zij en wikkel mijn armen strak om me heen. Mijn ademhaling gaat zwaar en hijgend.

Betekent dit... Ik durf de gedachte nauwelijks af te maken.

Betekent dit de kans op een weerzien? Na bijna twee maanden van vermorzelend verdriet, bijna twee maanden waarin ik elke nacht heb gedroomd dat ik zijn stoppelige kaak streel, dat ik het haar uit zijn ogen strijk, dat ik mijn armen om zijn gebruinde hals sla en me tegen hem aan druk.

Alleen al bij de gedachte worden de emoties me bijna te machtig.

Ik kan het nauwelijks geloven, maar tegelijkertijd kan ik nauwelijks wachten tot het zover is.

Blijkbaar ben ik door het deinen van de auto in slaap gevallen. Wanneer ik mijn ogen opendoel, staan we stil. Mijn vader heeft de motor uitgezet, en wanneer mijn moeder zich

met een glimlach naar me omdraait, ben ik heel even terug in 1993 en is alles zoals het moet zijn.

Maar dan komen de herinneringen weer naar boven, en het is alsof alle lucht uit mijn longen wordt geslagen.

‘Voel je je wel goed, lieverd? Je ziet ineens zo bleek.’

Ik ga rechtop zitten en veeg het kwijl uit mijn mondhoek.

‘Ja, ik was in slaap gevallen. Sorry.’

‘Nee maar, dat doet ze anders nooit.’ Mijn vader klakt afkeurend met zijn tong.

‘John, laat dat kind met rust.’

‘Wat nou? Zo zijn tieners. Ze kunnen altijd en overal slapen.’ Hij gebaart met zijn hoofd naar het huis waar we voor staan. ‘Je nieuwe onderkomen.’

Ik kijk uit het raampje naar het kleine rijtjeshuis waar ik het komende jaar ga wonen. Het is me zo vertrouwd als mijn eigen spiegelbeeld, en ik glimlach, ondanks mezelf.

De wat sjofele voordeur staat open, en wanneer we uitstappen, komt er een vrouw van middelbare leeftijd naar buiten. Ik ken haar.

‘Hallo... eh?’ Ze schenkt mijn vader een warme glimlach.

‘John.’ Hij schudt haar stevig de hand. ‘John Morgan. En dit is Sandra, mijn vrouw.’

Wanneer ze elkaar hebben begroet, keert de vrouw zich naar mij. ‘Dus jij bent Zoe.’ Ze schudt ook mij de hand. ‘Ik ben Cara, de moeder van Jane. Wat leuk om je te leren kennen.’

‘Hallo,’ mompel ik slecht op mijn gemak. Ik probeer niet te laten merken dat ik haar al ken.

We brengen mijn spullen naar binnen.

‘Ik pak even de waterkoker.’ Mijn moeder begint het plakband van een van de dozen te halen.

‘Dat hoeft niet. Ik heb al theegezet.’ Cara gaat ons voor naar de keuken.

Terwijl mijn ouders een praatje met haar maken, glijp ik de trap op om alvast boven een kijkje te nemen voordat de rest arriveert. Bij de tweede slaapkamer die ik binnenloop, zie ik een bekende gedaante, en ik houd mijn adem in. Ze staat voor de kast, met haar rug naar me toe, en hangt haar spijkerbroek op. Haar blonde haar is in een paardenstaart bij elkaar gebonden. Blijkbaar heeft ze me horen binnenkomen, want ze draait zich om en schenkt me een stralende glimlach. Wat is ze nog jong! En wat is ze mooi.

‘Hallo, jij bent Zoe, neem ik aan? Ik ben Jane. Ga zitten. Tenminste, als je ergens een plekje kunt vinden.’ Ze schuift een stapel kleren opzij, en terwijl ik ga zitten vraag ik me af wat ik moet zeggen tegen iemand die ik ‘voor het eerst’ ontmoet, maar die ik inmiddels bijna nog beter ken dan mezelf. Niet voor het eerst zou ik willen dat er een soort handleiding voor dit soort situaties bestond. Dat zou het allemaal een stuk gemakkelijker maken.

‘Ja. Leuk om je eindelijk te leren kennen.’ Ik balanceer enigszins wankel op de rand van haar eenpersoonsbed.

‘Zeg dat wel. Ik hoopte al dat jij als eerste zou arriveren.’

Het klopt precies. Wij waren er destijds als eersten. Ik kijk haar kamer rond. ‘Blijkbaar zijn wij de enige meisjes,’ zeg ik lachend. ‘Ik ben benieuwd naar de jongens. Hoe laat komen ze?’

Ze haalt haar schouders op. ‘We zullen zien. En laten we hopen dat er seriemoordenaars bij zitten.’ Ze schenkt me een knipoog. Ik grijns, en heel even wordt de knoop in mijn maag iets lossler. Dit is Jane, al bijna twintig jaar mijn beste vriendin. Er is niets om me zorgen over te maken. ‘Weet jij nog hoe ze heten?’ vraagt ze.

‘Rob, Simon en Ed,’ antwoord ik net iets te snel. Mijn stem dreigt te breken bij die laatste naam, en Janes glimlach hapert even.

Maar even later grijnst ze alweer van oor tot oor. ‘Ik ben benieuwd of er gezoend gaat worden. Verkering tussen huisgenoten. En dan het drama als het uitgaat! Erg ongemakkelijk als je de rest van het jaar nog onder één dak moet wonen. Het gebeurt vast. Dat kan haast niet anders. Denk je ook niet?’

De vlammen slaan me uit. ‘Ja, dat denk ik ook.’

Niet afgeschrikt door mijn gebrek aan enthousiasme komt ze naast me op het bed zitten. ‘En dan natuurlijk de verplichte vraag: wat ga je studeren? Ik doe drama. Mijn ouders hadden liever gewild dat ik een “echte” studie ging doen, maar daarvoor ben ik niet slim genoeg. Hoe dan ook, ik heb er zin in. Het wordt vast leuk.’

‘Ik doe Frans en marketing.’ Het klinkt afschuwelijk saai, en ik voel me geroepen het toe te lichten. ‘Het leek me nuttig om een taal te doen, en daarnaast iets waarmee ik later echt aan de slag kan.’ Ik haal mijn schouders op.

‘Aha, het ambitieuze type. Daar hou ik wel van.’ Ze pakt een trui van de berg kleren en begint hem op te vouwen. ‘Vertel eens wat over jezelf! Ik wil alles weten. Muziek, films, hobby’s, vriendjes? Of ben je stiekem lesbisch met een zwarte band in karate en een voorliefde voor jazz?’

‘Ha, was ik maar zo interessant.’ Ik schiet in de lach. ‘Nee, ik ben oersaai. Een beetje een rockchick...’ Ik kijk naar mijn kleren alsof die dat bewijzen. ‘Maar ook een harde werker. Mijn lievelingsfilm is *Back to the Future*. Het lijkt me geweldig om terug te gaan in de tijd...’ Ik zwijg abrupt wanneer de betekenis van wat ik zeg tot me doordringt. ‘Ik heb geen vriendje,’ vervolg ik dan. ‘En lesbisch ben ik ook niet.’ Ik heb natuurlijk wel vriendjes gehad, maar het voelt niet goed om over ze te praten. ‘En jij?’ besluit ik lamlendig.

‘Ach, er valt over mij niet zoveel te vertellen. Mijn ouders zouden zeggen dat ik mijn jeugd heb vergooid met zuipen

in het park en de kantjes eraf lopen. Maar dat valt best mee. Ik heb mijn eindexamen gehaald, ik ga studeren, dus ze kunnen trots op me zijn.' Ze rolt met haar ogen. 'Ik had een vriendje, Rich, maar die is naar Plymouth vertrokken. Het heeft weinig zin om dan nog bij elkaar te blijven. Ik denk niet dat ik hem ooit nog zie. En dat is prima, want dat geeft me de kans om hier een sexy rugbyer aan de haak te slaan.' Ze grijnst ondeugend, maar voordat ik kan reageren, klinken er zware voetstappen op de trap.

Ik verkramp, ook al weet ik dat het niet Ed is die naar boven komt. Even later verschijnt er een hoofd om de hoek van de deur. Een hoofd met een knap gezicht en een dikke bos sluik donker haar.

Het is Rob, en zodra ik hem zie, voel ik de spanning weg-
ebben.

'Mag iedereen meedoen, of is het hier alleen voor meisjes?' Zijn hoofd wordt gevolgd door de rest van zijn lichaam.

'Kom binnen,' zegt Jane. 'Wie van de drie ben jij?'

Hij grijnst. 'Ik ben Rob. De knappe van het stel.'

Ik grijns ook, ondanks mezelf. Hij is inderdaad knap, maar bovendien een enorme versierder. Voordat de maand om is, heeft hij al met de helft van de eerstejaars in bed gelegen. En hij is geen Ed.

'Hallo, knapperd. Ik ben Zoe,' stel ik me voor wanneer hij zich naast me op het bed laat ploffen en zijn lange benen strekt.

Terwijl Jane en Rob elkaar leren kennen, kijk ik de kamer rond – naar de zwarte vochtvlekken in de hoek, naar de vierkante plekken waar de verf donkerder is en de vettige buddykringen waar posters hebben gehangen – me bewust van het volslagen surrealistische van de situatie.

Om welke reden dan ook ben ik in 1993 wakker geworden, op een dag in mijn leven als achttienjarige. Of het in-

derdaad voor één dag is of voor een langere periode, dat weet ik niet. En op dit moment kan me dat ook nauwelijks schelen, want het enige waaraan ik kan denken, is het weerzien met Ed. Als deze dag net zo verloopt als die eerste keer – en tot dusverre is dat zo – zal het niet lang duren of Ed arriveert. Niet de Ed van nu, maar de jonge, sexy, een tikje arrogante Ed die ik meteen leuk vond maar op wie ik niet halsoverkop verliefd werd. Het was geen liefde op het eerste gezicht, geen bliksem die insloeg, geen vonk die oversprong. Bij die eerste ontmoeting waren we gewoon huisgenoten, aan het begin van ons nieuwe leven, met de hele wereld voor ons.

Bij hem zal het nog moeilijker zijn – misschien zelfs onmogelijk, vrees ik – om te doen alsof ik hem nooit eerder heb ontmoet. Intussen heb ik hem intens liefgehad en gehaat, ik heb hem in mijn armen gehouden en getroost, ik heb ruzie met hem gemaakt, ik heb hem verloren en om hem gerouwd. Hoe kan ik hem dan nu ‘onbevangen’ tegemoet treden?

‘Wat vind jij?’

Ik keer met een schok terug in de werkelijkheid en zie dat Jane en Rob me afwachtend aankijken.

‘Sorry, wat zei je? Ik was even heel ver weg met mijn gedachten.’ Ik hoop niet dat ze de hapering in mijn stem horen.

‘Zullen we naar de pub gaan?’ stelt Rob voor. ‘Om even wat te drinken voordat de rest arriveert?’

‘Ja, goed idee.’ Een borrel is precies wat ik nodig heb. Ik sta haastig op. ‘Dan breng ik even mijn spullen naar mijn kamer, voordat mijn ouders weggaan.’

We lopen de trap af om afscheid te nemen, terwijl mijn vader mijn spullen naar boven sjuwt en in de kamer naast die van Jane zet.

‘Pas goed op jezelf, lieverd.’ Mijn moeder drukt me stijf tegen zich aan, en opnieuw voel ik tranen opwellen. ‘Denk erom dat je me af en toe belt. En wacht niet te lang om een weekend naar huis te komen.’

‘Maak vooral geen haast. Ik ga je kamer tot B&B verbouwen.’ Mijn vader geeft me grijnzend een haastige knuffel, dan is het voorbij en sta ik ze uit te zwaaien, klaar om aan mijn nieuwe leven te beginnen. Ik kan het. Die eerste keer is het me ook gelukt. Het is maar voor één dag, en hoe vaak heb ik niet gewenst dat ik Ed nog één keer zou kunnen zien?

‘Oké, ik ben zo ver.’ Ik haal diep adem en dwing mezelf te glimlachen wanneer we gedrieën het tuinpad af lopen, op weg naar de dichtstbijzijnde pub.

Wanneer we de klapdeur openduwen, voel ik tot mijn verrassing een steek van nostalgie. Het is lang geleden dat ik hier voor het laatst ben geweest, en ik word overspoeld door herinneringen. In gedachten zie ik Ed bij het biljart staan, licht aangeschoten, met zijn biertje op de rand, een diepe frons in zijn voorhoofd terwijl hij zich concentreert op zijn volgende stoot. En ik denk aan Jane, die ooit zo dronken was dat ze van haar kruk viel en zich in een hoekje opkrulde voor een dutje. Ondertussen kan ik ‘No Rain’ van Blind Melon bijna horen. Het was een van onze favoriete nummers, dus we gooiden voor een kapitaal aan muntjes in de jukebox. Hoe krankzinnig de situatie ook is, en hoezeer ik ook opzie tegen wat er gaat komen, toch neemt een behaaglijke warmte bezit van me wanneer ik op een kruk klim om een borrel te drinken met mijn nieuwe huisgenoten, die nu mijn oudste vrienden zijn.

Drie uur later zijn we weer thuis. Simon is er inmiddels ook, en na een korte kennismaking gaan we verder met het verdelen van de keukenkastjes en maken we de fles wijn

soldaat die we op de terugweg hebben gekocht. Hij smaakt naar afbijtmiddel, maar heeft een aangenaam verdovende uitwerking op mijn zenuwen.

Buiten begint het donker te worden. Het zal nu niet lang meer duren, dan komt Ed. De knoop in mijn maag wordt opnieuw strakker aangetrokken.

Ook al heb ik het nog niet geaccepteerd, diep in mijn hart weet ik dat ik Ed nooit meer zal zien. Ik vind het verschrikkelijk, maar zijn gezicht begint nu al te vervagen, hoe ik ook probeer het beeld vast te houden. In gedachten zie ik de contouren, ik voel ze nog onder mijn vingertoppen. Maar ik kan de vorm van zijn ogen, van zijn neus, de welving van zijn bovenlip al niet meer terughalen, en dat maakt me wanhopig. Ik weet niet of ik het weerzien aankan. Bovendien ben ik niet met hem alleen, maar zijn er anderen bij. Hoe kan ik hem aankijken zonder te zwichten voor de verleiding hem aan te raken, of erger nog, hem om de hals te vallen? Hoe moet ik me met al die emoties in godsnaam staande houden?

De goedkope plastic klok boven het aanrecht tikt onverbiddelijk door, begeleid door het druppelen van de kraan boven de gootsteen. Het zweet staat in mijn handen, ik heb het gevoel dat mijn hoofd is gevuld met watten. Ik ben me bewust van de stemmen om me heen, maar blokkeer ze en concentreer me op mijn ademhaling, op het gestage bonzen van mijn hart. Was het maar vast achter de rug!

Als in antwoord op mijn heimelijke verzuchting wordt er op de deur geklopt. Voordat iemand kan gaan opendoen, vliegt de deur van de keuken open, en daar staat Ed, met een brede grijns op zijn knappe gezicht.

Het bloed raast naar mijn hoofd. Ik ben bang dat ik flauwval.

De anderen springen op om hem te begroeten, maar ik

blijf zitten, met mijn blik op een punt naast zijn hoofd gericht. Maar uiteindelijk moet ik hem toch aankijken. Het is alsof ik een stomp in mijn maag krijg. O god! Hij is het. Hij is het echt.

Ik kom langzaam overeind en ga achter mijn stoel staan, met mijn handen op de leuning, in de hoop daar houvast te vinden. Dan kijk ik hem opnieuw aan, gretig om zijn aanblik in te drinken. Zijn donkere haar valt over zijn stralend blauwe ogen, en het vertrouwde gebaar waarmee hij het wegstrijkt, bezorgt me een steek van pijn. Hij ziet er zo jong uit. Ik kan me nu niet meer voorstellen dat ik die eerste dag niet meteen smoorverliefd op hem ben geworden.

Ik voel me verscheurd door verdriet en snap niet dat de anderen niets doorhebben. Mijn hart huilt, want hoeveel ik ook van hem houd, Ed is er niet meer. Dit is misschien wel mijn laatste kans om hem te zien, maar dat kan ik niet zeggen.

Dat kan ik hem niet vertellen. Althans, niet met woorden. Maar het kan niet anders of hij leest in mijn ogen wat we de afgelopen veertien jaar hebben gedeeld. Het kan toch niet dat hij de band die we hebben opgebouwd, niet voelt? Ik moet alles uit dit moment, uit deze dag halen, want hierna zie ik hem misschien nooit meer.

Dus ik haal diep adem, veeg mijn hand droog aan mijn jurk, en terwijl ik een stap naar voren doe, hoop ik vurig dat hij niet ziet hoezeer ik beef. ‘Hallo, ik ben Zoe. Leuk je te leren kennen.’

Wanneer hij me de hand schudt, is het alsof de aarde trilt op zijn grondvesten.

‘Je haalt me de woorden uit de mond.’ Zijn diepe stem resonanceert tot in het diepste van mijn ziel. Ik houd zijn hand net iets langer vast dan nodig, me bewust van zijn lichaamswarmte. Hij voelt het, dat weet ik zeker. Hij voelt de band tussen ons. Ik kijk hem diep in de ogen, maar dan wordt de

betovering verbroken doordat er op de deur wordt geklopt. Ed trekt zijn hand terug en kijkt achterom. Iemand steekt zijn hoofd naar binnen.

Eds gezicht licht op, hij loopt naar de deur en slaat beschermend zijn arm om de schouders van de nieuwkomer. Met een blik vol liefde trekt hij haar tegen zich aan. Ze is lang van postuur, een elegante verschijning, met een modieuze kort kapsel en stralende ogen. Het is haar aan te zien dat ze Ed aanbidt. En omgekeerd geldt hetzelfde.

‘Jongens, dit is mijn moeder. Mam, dit zijn mijn nieuwe huisgenoten.’ Hij gebaart weids om zich heen, waarop we allemaal braaf ‘Hallo’ zeggen. Maar het enige waar ik aan kan denken, is de dag waarop ik naast Susan stond, de dag van Eds begrafenis, de dag waarop we zagen hoe het gordijn rond de kist werd gesloten en we elkaar omhelsden, verenigd in ons verdriet.

‘Mijn moeder wilde zeker weten dat ik goed aankwam. Dat ik de weg niet kwijtraakte. Hè, mam?’

Susan glimlacht verontschuldigend. ‘Ja, sorry. Gênant, zo’n moeder. Maar ik moet nu eenmaal zeker weten dat alles goed is met mijn kleine jongen.’

Ze grijnst, Ed kreunt, maar ik weet dat hij het diep in zijn hart geweldig vindt dat ze er is. Want op dit moment is Susan nog de enige vrouw in zijn leven.

‘Maar ze blijft niet lang, hè, mam?’

‘Nee hoor. Maak je maar geen zorgen. Ik zal je niet nog verder in verlegenheid brengen.’ Haar blik gaat naar de fles wijn op tafel. ‘Trouwens, ik denk niet dat mijn maag dat soort bocht zou verdragen.’

Ed rolt met zijn ogen, en zijn moeder grijnst. Het is dezelfde ondeugende grijns als van Ed wanneer hij dacht dat hij grappig was. ‘Sorry, ik kan maar beter gaan, denk ik. Straks doet hij me wat!’ Ze hangt haar tas om haar schouder

en geeft Ed een zoen. Mijn maag verkrampst van jaloezie.

Maar ik zal geduld moeten hebben. Zoveel heb ik al geleerd.

‘Leuk dat ik jullie heb ontmoet.’ Met die woorden neemt Susan afscheid. Ed loopt met haar mee om haar uit te laten. Ik probeer wanhopig mijn hartslag weer onder controle te krijgen terwijl om me heen de gesprekken worden hervat. Voor de anderen is het een gewone dag, zij het dan ook een opwindende dag, vol nieuwe ontmoetingen. Wat zouden ze zeggen als ze wisten hoe ik deze dag beleef?

‘Gaat het wel? Je ziet ineens zo bleek.’ Jane neemt me bezorgd op terwijl ze genietend rookt.

Ik schenk haar een vluchtige glimlach en wapper de rook uit mijn gezicht. ‘Ja hoor, ik ben alleen een beetje teut, ge-loof ik.’

‘Wat? Nu al? We zijn amper begonnen!’ Met de sigaret tussen haar lippen loopt ze naar het aanrecht, ze vult een mok met water en geeft me die. ‘Hier, drink op.’

Mijn hand beeft wanneer ik de mok aanpak. Ik hoop dat ze het niet ziet.

‘Voel je je alweer wat beter?’ vraagt ze als ik het water in één teug heb opgedronken.

Ik knik. ‘Bedankt.’

‘Mooi zo. Je moet nog veel leren.’ Grijnzend klokt ze nog wat van de lauwe, goedkope wijn in mijn glas.

Ed komt weer binnen en duikt in zijn rugzak. Ik weet al wat hij zoekt voordat hij de fles wodka omhooghoudt. ‘Iemand trek in een echte borrel?’

De vraag wordt met gejuich begroet, en ik slaak heimelijk een zucht. Ik wil dit moment zo bewust mogelijk beleven. Als ik dronken ben, herinner ik me er later niets van. Maar ik wil ook geen spelbreker zijn bij de eerste kennismaking met mijn nieuwe vrienden.

De glazen worden volgeschonken. We hebben geen ijsblokjes, maar iemand heeft een fles cola light bij zich. Ik doe mee, en terwijl ik mijn glas aan mijn mond zet, kijk ik de kring rond om niet uitsluitend naar de man te staren die me dierbaarder is dan alles en iedereen op de hele wereld.

‘Proost.’ Ed heft zijn glas, zijn ogen vinden de mijne. Ik heb het gevoel dat hij tot in het diepst van mijn ziel kan kijken. Mijn gezicht begint te gloeien. Ik tik met mijn glas tegen het zijne, dan wendt hij zijn blik af. Mijn hart gaat zo wild tekeer dat ik bang ben onderuit te gaan.

De rest van de avond verstrijkt in een roes van drank, gepraat en gelach, en dan is het tijd om te gaan slapen. Ik wil niet naar bed, want ik heb geen idee wat de dag van morgen zal brengen. Of dit een eenmalige ervaring is of dat ik Ed zal weerzien. Maar ik ben doodmoe, ik ben dronken en ik weet dat ik geen keus heb. Hoe lang ik ook wakker blijf, de dag kan niet eeuwig duren.

‘Welterusten,’ roept Ed wanneer we boven aan de trap staan.

‘Welterusten, liefste.’

‘Oei, loop je niet wat hard van stapel?’

Geschrokken schud ik mijn haren voor mijn rode wangen. ‘Sorry. Dat krijg je met al die drank. Welterusten, Edward Williams. Leuk dat we huisgenoten zijn.’ Ik steek hem de hand toe, die hij nadrukkelijk en langdurig in de zijne houdt. Er gaat een huivering door me heen bij zijn aanraking.

‘Inderdaad, Zoe Morgan. Erg leuk.’

Dan laat hij mijn hand los, hij verdwijnt in zijn kamer en trekt de deur achter zich dicht.